

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych

I Oddział w Ł. stwierdził, iż **S. B.** w okresie od 12 kwietnia 2010 r. do 30 czerwca 2014 r., tj. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji nie podlega ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek (...) S. K..

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z analizy danych zawartych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS oraz dokumentacji zebranej w sprawie wynika, że (...) S. K. od 7 kwietnia 2010 r. został zgłoszony jako płatnik na dokumencie (...). Płatnik składek nie dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Organ rentowy przeprowadził postępowanie kontrolne mające na celu ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego płatnika składek. W toku kontroli ustalono, że płatnik zatrudnia pracowników celem wysłania ich do pracy w rolnictwie na terenie Francji. Zatrudniane osoby nie wykonują pracy na terenie Polski. Płatnik składek całość umów związanych z wykonywaniem usług dla rolnictwa realizuje na terenie Francji. Pracownicy w okresie wykonywania pracy na terenie Francji są nadzorowani przez płatnika, który tam mieszka lub jego brygadzystów. Wypłata wynagrodzenia za prace następowała na terenie Francji w gotówce lub na konto. Z udostępnionych w trakcie kontroli deklaracji VAT-7 za lata 2011 – 2013 wynika, że płatnik nie prowadzi działalności na terenie Polski. Z danych zgromadzonych na koncie płatnika składek wynika, że S. B. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od 12 kwietnia 2010 r. do 30 czerwca 2014 r. Płatnik złożył za S. B. raporty rozliczeniowe za okres od kwietnia 2010 r. do czerwca 2014 r. W toku kontroli płatnik składek przedłożył umowę o pracę zawartą z ubezpieczoną w dniu 12 kwietnia 2010 r. na czas określony – 3 miesiące od 12 kwietnia 2010 r. do 11 lipca 2010 r., umowę o pracę z dnia 10 lipca 2010 r. zawartą na okres 3 miesięcy od 12 lipca 2010 r. do 11 października 2010 r., umowę o pracę z dnia 12 października 2010 r. zawartą na 2 miesiące od 12 października 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. oraz umowę o pracę z dnia 1 stycznia 2011 r. zawartą na czas nieokreślony od 1 stycznia 2011 r. Z umów tych wynika również, że rodzajem umówionej pracy była praca fizyczna w rolnictwie zbior i kondycjonowanie warzyw. W okresie od 12 kwietnia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. S. B. była zatrudniona w niepełnym wymiarze czasu pracy, a od 1 stycznia 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Miejscem wykonywania pracy była Polska i Francja w zależności od potrzeb firmy. Wynagrodzenie w okresie od 12 kwietnia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. określone było w wysokości 7,84 zł za godzinę, a we Francji 8,92 euro za godzinę. Natomiast od 1 stycznia 2011 r. wynagrodzenie zostało określone w wysokości 8,25 zł na godzinę w Polsce i 9,00 euro na godzinę we Francji. Płatnik składek okazał również wnioski S. B. o udzielenie urlopów bezpłatnych na okres od 4 marca 2011 r. do 17 kwietnia 2011 r., od 1 lutego 2013 r. do 19 kwietnia 2013 r., od 1 czerwca 2013 r. do 30 czerwca 2013 r., od 1 sierpnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r., od 1 października 2013 r. do 31 października 2013 r. oraz od 1 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. Jednocześnie z posiadanych dokumentów wynika, że pracodawca nie występował do Oddziału z wnioskiem o poświadczenie dla S. B. formularza E-101/ A-1 na okres pracy na terenie Francji.

Organ rentowy wskazał, że na podstawie dokonanych przez niego ustaleń można stwierdzić, że po stronie pracodawcy nie zostały spełnione warunki delegowania. W przypadku firmy (...) nie można mówić o prowadzeniu znaczącej działalności na terenie Polski i jedynie czasowym delegowaniu zatrudnionych pracowników do Francji. W świetle powołanych wyżej przepisów z zakresu Unii Europejskiej poprzez pojęcie "znaczącej działalności" rozumie się, że przedsiębiorstwo posiada na terenie państwa delegującego nie tylko siedzibę, ale też osiąga obroty z tytułu działalności prowadzonej w Polsce w wysokości co najmniej 25% wszystkich obrotów, zatrudnia tu pracowników oraz realizuje kontrakty. Płatnik (...) S. K. nie spełniał tego warunku. Fakt ten potwierdzają deklaracje VAT-7 za okres 2011-2013, z których wynika, że płatnik nie uzyskuje obrotów z działalności wykonywanej na terenie Polski. Na terenie kraju płatnik jedynie rekrutował pracowników. W toku kontroli nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających wykonywanie działalności na terenie Polski.

Organ rentowy dodał, że na podstawie posiadanych ustaleń również można stwierdzić, że nie zostały spełnione warunki delegowania po stronie pracowników. Ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że na terenie Polski jedynie

następowało podpisanie umowy o pracę natomiast rzeczywiste świadczenie pracy przez cały okres trwania umowy o pracę miało miejsce na terenie Francji. W trakcie postępowania nie przedstawiono żadnych dokumentów wskazujących na fakt wykonywania pracy przez pracowników również na terenie Polski.

Biorąc pod uwagę całość zgromadzonego materiału dowodowego oraz obowiązujące przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, brak podstaw do stwierdzenia, że płatnik (...) S. K. spełnia warunki płatnika delegującego pracowników do pracy na terenie Francji.

W związku z powyższym S. B. w zakresie zabezpieczenia społecznego podlegać będzie, zgodnie z generalną zasadą ujętą w art. 13 ust.2 rozporządzenia 1408/71 oraz w art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, przepisom państwa, w którym wykonuje pracę, w tym konkretnym przypadku Francji natomiast nie podlega ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnemu w Polsce.

/decyzja – k. 1 – 3 akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 19 kwietnia złożyła ubezpieczona S. B. wskazując w uzasadnieniu, że decyzja organu rentowego jest dla niej krzywdząca.

/odwołanie – k. 2 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6 – 9/

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Odwołująca – **S. B.**, urodziła się (...)

/bezsporne/

S. K. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) od 7 kwietnia 2010 r. Przedmiotem działalności jest działalność następująca po zbiorach.

/okoliczność bezsporna/

W dniu 12 kwietnia 2010 r. odwołująca – S. B. zawarła z firmą płatnika składek (...) S. K. umowę o pracę na okres próbny 3 miesięczny od 12 kwietnia 2010 r. do 11 lipca 2010 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku pracownika fizycznego w rolnictwie przy zbiorze i kondycjonowaniu warzyw za wynagrodzeniem 7,84 zł brutto na godzinę na terenie Polski, 8,92 euro na godzinę brutto na terenie Francji. Ubezpieczona miała wykonywać pracę w Polsce i we Francji w zależności od potrzeb firmy.

/umowa o pracę – k. 12 akt ZUS/

W dniu 12 lipca 2010 r. odwołująca – S. B. zawarła z firmą płatnika składek (...) S. K. umowę o pracę na czas określony od 12 lipca 2010 r. do 11 października 2010 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku pracownika fizycznego w rolnictwie przy zbiorze i kondycjonowaniu warzyw za wynagrodzeniem 7,84 zł brutto na godzinę na terenie Polski, 8,92 euro na godzinę brutto na terenie Francji. Ubezpieczona miała wykonywać pracę w Polsce i we Francji w zależności od potrzeb firmy.

/umowa o pracę – k. 13 akt ZUS/

W dniu 12 października 2010 r. odwołująca – S. B. zawarła z firmą płatnika składek (...) S. K. umowę o pracę na czas określony od 12 października 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku pracownika fizycznego w rolnictwie przy zbiorze i kondycjonowaniu warzyw za wynagrodzeniem 7,84 zł brutto na godzinę na

terenie Polski, 8,92 euro na godzinę brutto na terenie Francji. Ubezpieczona miała wykonywać pracę w Polsce i we Francji w zależności od potrzeb firmy.

/umowa o pracę – k. 14 akt ZUS/

W dniu 1 stycznia 2011 r. odwołująca – S. B. zawarła z firmą płatnika składek (...) S. K. umowę o pracę na czas nieokreślony od 1 stycznia 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika fizycznego w rolnictwie przy zbiorze i kondycjonowaniu warzyw za wynagrodzeniem 8,25 zł brutto na godzinę na terenie Polski, 9,00 euro na godzinę brutto na terenie Francji. Ubezpieczona miała wykonywać pracę w Polsce i we Francji w zależności od potrzeb firmy.

/umowa o pracę – k. 15 akt ZUS/

Wnioskodawczyni S. B. świadczyła pracę w firmie (...) tylko na terenie Francji. Pracowała w rolnictwie.

/zeznania K. M. z dnia 20 lutego 2017 r. – 00:07:20 – 00:15:34 – płyta CD – akta sądowe, zeznania S. B. z dnia 12 kwietnia 2017 r. – 00:10:46 – 00:12:52 – płyta CD – akta sądowe/

Ubezpieczona w trakcie zatrudnienia korzystała z urlopu bezpłatnego: na okres od 4 marca 2011 r. do 17 kwietnia 2011 r., od 1 lutego 2013 r. do 19 kwietnia 2013 r., od 1 czerwca 2013 r. do 30 czerwca 2013 r., od 1 sierpnia 2013 r. do 31 sierpnia 2013 r., od 1 października 2013 r. do 31 października 2013 r. oraz od 1 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r.

/wnioski – k. 16 – 21 akt ZUS/

P. nie występował do ZUS z wnioskiem o poświadczenie dla S. B. formularza E-l01/ A-l na okres pracy na terenie Francji.

/bezsporne/

Płatnik składek zatrudniał pracowników w Polsce lecz większość z nich wykonywała pracę na terenie Francji:

- w 2011 r. – na 131 pracowników w Polsce pracowało 5 pracowników,
- w 2012 r. – na 151 pracowników w Polsce pracowało 6 pracowników,
- w 2013 r. – na 169 pracowników w Polsce pracowało 6 pracowników,
- w 2014 r. – na 161 pracowników w Polsce pracowało 5 pracowników,
- w 2015 r. – na 173 pracowników w Polsce pracowało 3 pracowników.

/pismo – k. 14/

(...) za pracowników składki opłacał w Polsce bez względu na to gdzie świadczyli pracę.

/zeznania K. M. z dnia 20 lutego 2017 r. – 00:07:20 – 00:15:34 – płyta CD – akta sądowe/

Płatnik składek całość umów związanych z wykonywaniem usług dla rolnictwa realizuje na terenie Francji.

/bezsporne/

Płatnik składek na terenie Polski nie uzyskuje obrotów z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

/deklaracje VAT – k. 67 – 177 akt ZUS, rozliczenia VAT – k. 33 – 80/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i w załączonych aktach organu rentowego oraz o zeznania ubezpieczonej oraz świadka. Dokumenty te nie budzą wątpliwości, a zatem stanowią w pełni wiarygodne źródło dowodowe.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, odwołanie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Na wstępie należy podkreślić, iż na terenie Unii Europejskiej nie funkcjonuje jednolity, zunifikowany system zabezpieczenia społecznego, a każde z Państw Członkowskich posiada samodzielny system ubezpieczeń społecznych oraz posiada autonomię w zakresie kreowania własnej polityki emerytalno-rentowej. W sferze dominium Państw Członkowskich należy określić sferę podmiotowej oraz przedmiotowej systemów ubezpieczeń społecznych. (...) ubezpieczeń społecznych poszczególnych Państw Członkowskich mają jednakże obowiązek wzajemnej współpracy z instytucjami innych Państw Członkowskich oraz wspólnej koordynacji swych działań m.in. w odniesieniu do pracowników migrujących. Koordynację na podstawie rozporządzenia WE nr 883/2004 należy identyfikować, jako podejmowanie przez wiele podmiotów wspólnych działań w zakresie ubezpieczeń społecznych w związku ze swobodnym przepływem osób. Rozporządzenie wprowadza także normy kolizyjne stosowane w sytuacji zaistnienia sprzeczności w przypadku zastosowania ustawodawstw różnych Państw Członkowskich.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do określenia ustawodawstwa właściwego dla podlegania ubezpieczeniom społecznym przez ubezpieczoną S. B. w związku z pracą świadczoną przez nią na rzecz płatnika składek (...) S. K. w okresie wynikającym z zaskarżonej decyzji na podstawie umów o pracę zawartych w okresie od 12 kwietnia 2010 r. do 30 czerwca 2014 r., tj. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, iż jednym z fundamentów wspólnotowej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasada stosowania ustawodawstwa tylko jednego państwa. Zasada ta została wyraźnie zapisana w rozporządzeniu obowiązującym do 30 kwietnia 2010 r. nr (...) z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 149 z 5 lipca 1971 r. ze zm.) (art. 13 ust. 1), jak i w rozporządzeniu obowiązujących od 1 maja 2010 r. nr (...) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 284, poz. 1 z 30 października 2009 r.) (art. 11 ust. 1). Szereg norm kolizyjnych, zamieszczonych w obu rozporządzeniach, służy wyłonieniu właściwego ustawodawstwa, przy czym podstawowym łącznikiem było i jest miejsce wykonywania pracy, a więc przede wszystkim zastosowanie znajduje ustawodawstwo kraju, w którym faktycznie pracownik świadczy pracę.

Generalna zasada koordynacji systemów ubezpieczeń społecznych stanowi, iż pracownik migrujący może podlegać ubezpieczeniom społecznym tylko w jednym Państwie Członkowskim, o czym mówi art. 11 ust 1 rozporządzenia nr 883/2004. Odmienny skutek byłby niezgodny z celem art. 48-51 TWE (art. 39 i 42 w tekście skonsolidowanym), którym jest zapewnienie, by korzystający z uprawnienia do swobodnego przepływu pomiędzy krajami Unii obywatele Państw Członkowskich, nie tracili korzyści z tytułu ubezpieczenia społecznego na podstawie ustawodawstwa danego Państwa Członkowskiego (por. wyroki ETS z dnia 20 września 1994r., C-12/93; z dnia 26 maja 2005r., C-249/04; z dnia 10 czerwca 1986r., 60/85; z dnia 3 maja 1990r., C-2/89; z dnia 16 lutego 1995r., C-425/93).

Przepisy dotyczące ubezpieczenia pracowników delegowanych wprowadzają wyjątek od ogólnej zasady terytorialności podlegania systemowi ubezpieczeń społecznych państwa, w którym jest wykonywana praca (lex loci laboris).

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1 i art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963) obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym tj. emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami.

Obowiązek ubezpieczenia społecznego pracownika istnieje od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Zgodnie z zasadą ogólną określoną zarówno w art. 13 ust. 2 rozporządzenia 1408/71 jak i w art. 11 ust. 3a rozporządzenia 883/2004 osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego.

Od w/w zasady ogólnej są jednak w rozporządzeniu nr 883/2004 określone regulacje szczególne. Jedną z nich, zawartą w art. 12 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę.

Użyte w w/w przepisie sformułowanie „pracodawca, który normalnie tam prowadzi swą działalność” odnosi się do pracodawcy zazwyczaj prowadzącego znaczną część działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzaniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, z uwzględnieniem wszystkich kryteriów charakteryzujących działalność przedsiębiorstwa

Kryteria służące do oceny tego, czy pracodawca delegujący prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, zostały określone w wydanej przez Komisję Administracyjną ds. Koordynacji Zabezpieczenia (...) Decyzji nr (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. (Dz. Urz. UE C 106 z 24.04.2010 r., str. 5). Zgodnie z jej przepisami, w celu ustalenia, czy pracodawca zazwyczaj prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym swoją siedzibę, instytucja właściwa w tym państwie zobowiązana jest zbadać wszystkie kryteria charakteryzujące działalność prowadzoną przez tego pracodawcę, w szczególności:

- miejsce, w którym przedsiębiorstwo ma swoją zarejestrowaną siedzibę administracyjną
- liczebność personelu administracyjnego delegującego przedsiębiorstwa pracującego w państwie członkowskim, w którym pracodawca ma swoją siedzibę oraz w drugim państwie członkowskim – obecność wyłącznie personelu administracyjnego w państwie delegującym wyklucza tym samym możliwość zastosowania do tego przedsiębiorstwa przepisów dotyczących delegowania,
- miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani,
- miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami,
- prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez przedsiębiorstwo z jednej strony z pracownikami i z drugiej strony z klientami,
- liczbę umów wykonanych w państwie wysyłającym,
- obroty w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r., II UK 105/16, lex nr 2278311, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 r., II UK 647/15, Lex nr 2271456, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., II UK 170/15, M.P.Pr. (...)–662).

Jeśli chodzi o ostatnie z w/w wymienionych kryteriów, to z postanowień Praktycznego Poradnika: „Ustawodawstwo mające, zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE), Europejskim Obszarze Gospodarczym (...) i Szwajcarii” wynika, że obroty osiągnięte przez delegujące przedsiębiorstwo w państwie delegującym w odpowiednim okresie powinny wynosić około 25% całkowitego obrotu.

Przewodnik ten nie ma wprawdzie charakteru wiążącego, lecz - co należy podkreślić - choć nie jest aktem normatywnym, może być i tak jest traktowany jako źródło wykładni autentycznej przepisów rozporządzenia oraz stanowi rodzaj kodeksu dobrych praktyk w zakresie delegowania.

Ponadto wskazać należy, iż Praktyczny przewodnik stanowi punkt odniesienia oraz źródło dokonywania wykładni autentycznej prawa wspólnotowego – na co wskazuje uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2011 r., II UK 35/11. Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, iż wprawdzie zarówno Decyzja Komisji Administracyjnej do spraw Zabezpieczenia (...) Migrujących Nr 181 z 13.12.2000 r. w sprawie interpretacji art. 14 ust. 1, art. 14a ust. 1 oraz art. 14b ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 w zakresie ustawodawstwa właściwego dla pracowników delegowanych oraz osób pracujących na własny rachunek tymczasowo wykonujących pracę poza terytorium Państwa właściwego (Dz. Urz. WE z 14.12.2001 r., L 329, s. 73, jak i P. praktyczny nie są aktami normatywnymi, ale są traktowane jako źródło wykładni autentycznej przepisów rozporządzenia 1408/71 i chociaż z jednej strony stwierdza się, że zaprezentowana w nich wykładnia nie jest wiążąca (wyroki TS z 5.12.1967 r. Nr 19/67 w sprawie B. der sociale V. c. V. der V. i z 14.5.1981 r. Nr 98/80 w sprawie G. R. c. I. national d'assurance maladie-invalidite), to z drugiej interpretacja rozporządzenia przez Komisję jest akceptowana w praktyce, czego przykładem jest orzecznictwo ETS (wyrok z 26.1.2006 r., C-2/05 w sprawie Rijksdienst voor Sociale Zekerheid c. Herbosch Kiere i z 10.2.2000 r., C-202/97 w sprawie Fitzwilliam; także T. Bińczycka-Majewska, Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego w linii Europejskiej, Kraków 1999 r., s. 487 i nast.). Zgodnie bowiem z art. 81 lit. a rozporządzenia 1408/71 uprawnienia w zakresie wykładni są wykonywane bez uszczerbku dla władz, instytucji i osób zainteresowanych do korzystania z procedur i sądownictwa przewidzianych przez ustawodawstwo państw członkowskich, przez niniejsze rozporządzenie i przez Traktat. Nie stoi to jednak na przeszkodzie możliwości przyjęcia przez sąd krajowy interpretacji przepisów rozporządzenia zaprezentowanej w Decyzji czy w P. praktycznym i powołania jej w uzasadnieniu swego orzeczenia.

Na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U.UE.L.2009.284.1 z dnia 2009.10.30) na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie, zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego poświadczą, że to ustawodawstwo ma zastosowanie oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

Dokumentem poświadczającym zastosowanie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego (państwa polskiego) jest potwierdzone przez instytucję właściwą tego państwa zaświadczenie na formularzu A I.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że płatnik składek zatrudnia pracowników celem wysłania ich do pracy w rolnictwie na terenie Francji. Jednym z tych pracowników jest ubezpieczona S. B., która zgodnie z zeznaniami świadka i samej ubezpieczonej nie wykonywała pracy na terenie Polski tylko pracowała w rolnictwie na terenie Francji. Płatnik nie występował do ZUS z wnioskiem o poświadczenie dla S. B. formularza E-101/ A-1 na okres pracy na terenie Francji. Nadto płatnik składek całość umów związanych z wykonywaniem usług dla rolnictwa realizuje na terenie Francji. Z deklaracji VAT -7 płatnika składek wynika, że płatnik nie prowadzi działalności na terenie Polski.

Biorąc pod uwagę całość zgromadzonego materiału dowodowego oraz obowiązujące przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, stwierdzić należy, że płatnik (...) S. K. nie spełnia warunków płatnika delegującego pracowników do pracy na terenie Francji.

Mając na względzie powyższe S. B. w zakresie zabezpieczenia społecznego podlegać będzie, zgodnie z generalną zasadą ujętą w art. 13 ust. 2 rozporządzenia 1408/71 oraz w art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, przepisom państwa, w którym wykonuje pracę, w tym konkretnym przypadku Francji natomiast nie podlega ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnemu w Polsce.

Zatem decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Reasumując, Sąd Okręgowy na podstawie cytowanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił w pkt 1 sentencji wyroku odwołanie jako niezasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) i zasądził w pkt 2 sentencji wyroku od S. B. na rzecz ZUS I Oddział w Ł. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni.

K.K.-W.